

Improvizační dílna

Jak je důležité umět opustit svůj geniální nápad a vzdát se ho kvůli nápadu spoluhráče... Jedna z mnoha rad, které ze svých bohatých zkušeností předala na Improvizační dílně členům DRDS improvizátorka, recitátorka i zdravotní klaun Jana Machalíková. Odpoledne nabitě pohybovým i slovním soustředěním navíc okořenila v závěru ku všeobecnému nadšení dětských i dospělých účastníků dílny ukázkou svého klauna – „sestry Sladěny“.

JaS

Lounění s rolí

Abcess, vlastním jménem Bruml Georg, AAW 830

Takto se hlásí jeden z hrdinů připravovaného představení ...a bolelo nebe.

Jak všichni zúčastnění zajisté vědí, jedná se o postavu se sklony k neustálým kalamitám.

Jelikož se povážlivě blíží datum premiéry, i zkoušky nabírají nebezpečně na tempu a již se neobejdou bez kostýmů a početných rekvizit. A tak již po dvakráte bylo nutné, aby účinkující – pánové pomohli stěhovat náš „materiál“, čítající nejméně jednáct starých kufrů, vozík s prostěradly, ešusy, kostýmy a kdovíco ještě. A rovněž po dvakráte se na schodech v budově Římská kutálely s ukázkovým rachotem ešusy, které ponejprv bravurně vyklopil... hádejte kdo? A komu že se to povedlo o týden později?

Netřeba jmenovat. Obsazení role Abcesse má totiž podobně jako u ostatních rolí svou alternaci a v tomto případě překvapivě oběma našim hercům sluší znamenitě!

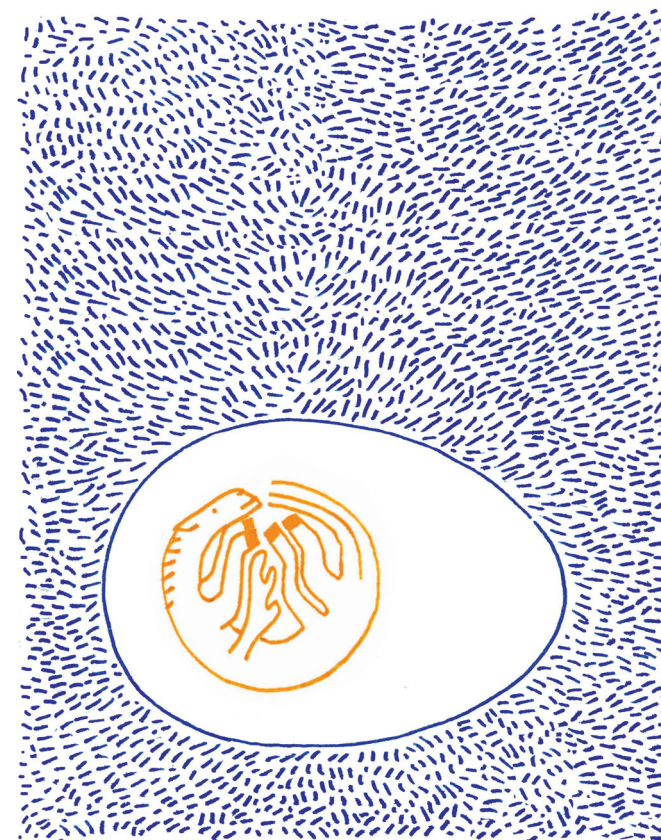
JaS

DRDS
Dismanův rozhlasový
dětský soubor

Dispress číslo 251 připravili:
Vincent Klusák, Dorotka Tučková,
Josef Tuček, Jakub Sejkora,
grafika Magdalena Martinovská

251/2016
dispress

Rozhovor s Helenou Glancovou

Když se dnes řekne Helena Glancová, většina lidí, kteří se alespoň malinko zajímají o českou divadelní scénu, si představí režiséru mnoha inscenací. O tom, že své rané dětství prožila v terezínském ghettu, se ví, ale zmiňováno to bývá jen zřídka. Její umělecká kariéra totiž možná započala právě již tam. Sice si na Petra Ginze a Kurta Kotouče nepamatuje, ale Terezín jejíma očima je zase trochu jiný.

Do Terezína odjela, když jí bylo 5 let, byla ubytována ve speciálním domově pro menší děti. Přes den je hlídaly dvě vězenkyně kolem 19 let, které ač nemusely, tak s nimi právě nacvičovaly jednoduché texty, básničky a hry. To Heleně šlo a nad ostatními vynikala, ale jakmile k tomu ty slečny přidaly písničky, propadla se Helena na poslední příčku, zpívat nikdy moc neuměla. Pamatuje si, že jednou když něco nacvičovali, tak měla přijít kontrola a tenkrát se jim povedlo schovat všechny rekvizity do sklepa za pár okamžiků. K literatuře měla taky blízko. Její nejoblíbenější hračka – medvěd se jmenovala právě podle hrdiny knížky A. A. Milneho, Medvídko Pú. Před válkou chodila do židovské školky v Kozí ulici a s dětmi, které byly transportované o něco dřív, se v Terezíně shledala. Její maminka se v ghettu oddávala menšímu pašeráctví a hodně jídla dcerce obětovala, aby Helenka přežila. Čas od času přišel i balíček, který většinou vypadal tak, že přišel vydlabaný pecen chleba, ve kterém byly věci, které se třeba posílat nesměly a vzkazy na smotaném papírku. Také při nějaké zvláštní příležitosti bylo jídlo navíc, a to bylo třeba právě 2 dkg margarínu. Ještě dlouho po příjezdu do Prahy si moc dobře vzpomíná, kolik to je.

Myslím, že Helena Glancová nám toho řekla opravdu hodně, z takového úhlu pohledu, o kterém jsem nedoufal, že ještě existuje.

ViKlu

Co jste si vzala sebou do Terezína?

Balila maminka a pro mě navrch ruksaku posadila mého medvěda. Říkala jsem mu Medvídek Pú. V Terezíně jsem poprvé slavila Chanuku, to už jsem nebydlela s maminkou, ale v Kinderheimu. Chtěli mi udělat radost, tak mi mého medvěda na nějakou dobu vzali a ušili mu obleček. Ale já jsem byla úplně zničená, že nemám medvěda, takže když mi ho vrátili, radost, že má obleček, vůbec nevyvážila můj stres, že jsem přišla o medvěda..., to si pamatuju úplně přesně.

Jaká byla samotná cesta? Zastavovali jste někde?

To už si přesně nepamatuju. Víím, že maminka vzala sebou citrón, abychom neměly žízeň, a že pod okny vlaku chodil ozbrojený esesák... V Terezíně není nádraží, vystupovalo se v Bohušovicích. A pak se šlo pěšky.

Když jste bydlela v Kinderheimu, jak jste vycházela s ostatními dětmi?

Tuhle jsem na to myslela. Jako v podstatě celý můj život: s některými s vrocím přátelstvím, s některými s naprostou cizotou. A to už mi zůstalo. Měli jsme tam takové trio. Jeden kluk a dvě holčičky. Jozka, Hanka a já. Protože jsme se hádali a všelijak spolu nevycházeli, tak jsme si udělali takové pravidlo, že se budeme střídat. Jozka vždycky bude kamarádit jeden den s jednou a druhý den s druhou. Ale Hanka pak dostala povolání do transportu. A to si pamatuju, že jsem řekla, heleď, budem s Hankou dneska kamarádit, i když na ní není řada. Protože jsem tušila, že se jí děje něco nedobrého.

Zpočátku jsem bydlela s maminkou. V Terezíně byly byty rozdělené na jednotlivé místnosti, kde bydlely čtyři maminky s dětmi v jedné místnosti s dvoj až troj palandami. Potom maminka musela nastoupit do práce do továrny, kde se loupala slída. Surová slída, kterou ženy musely olupovat nožíky na jemné plátky. A protože tam nebyla omezená pracovní doba, bylo jasné, že se nemůžu poplakovat po ulicích, a tak mě vzali do Kinderheimu pro předškolní a malé školní děti. Hlídaly nás dvě holky, mně připadaly jako vezezralé ženy, ale bylo jim tak osmnáct devatenáct, studentky pedagogické školy. Měli jsme vyučování, někdo nějak propašoval dětské čítanky, jmenovaly se, myslím, Sluníčko. A kromě toho s námi, a tady mají kořeny zřejmě začátky mého působení divadelně-literárního, dělaly dětská představení a recitace.

Z rozhovoru s režisérkou Helenou Glancovou (nar. 1938), která byla za II. sv. války v letech 1943 až 1945 jako dítě internována v koncentračním táboře Terezín. Ptali se Vincent Klusák a Dorotka Tučková.

Knoflíková válka na Spořilově

Srdečně zveme v neděli 3. dubna v 17 hodin do kostela Svaté Anežky České na Spořilově.

Jednoho dne se na dveřích velranského kostela objeví nápis FŠICY VELRAŇÁCI SOU XYNDL a vypuknou sveřepé boje mezi Loverňáky a Velraňáky, kluky ze dvou sousedních vesnic.

Uřezané kšandy, límce a knoflíky, přátelství i nepřátelství na život a na smrt, klukovské příběhy plné humoru mezi školou, kostelem a domácími povinnostmi francouzské vesnice na počátku 20. století ožívají na jevišti v podání Dismanova rozhlasového dětského souboru. Podle literární předlohy Luise Pergauda Knoflíková válka, která nese podtitul Román mého dvanáctého věku, pro DRDS volně upravili Josef Tuček a Ondřej Tuček, výprava Barbora Veselá, režie Josef Tuček a Magdalena Podrazilová.

JosT

